

המשך יומנה של האסירה המשוחררת המפורסמת, כפי שנמסר לדפנה ברק

להיות בהריון בכלי

לומיחי היה ללדת. רציתי כליך ילד מהרצל (אביטן), אהבת חיי. כשהרצל נשפט ל-15 שנים, איברתי את אותה תיקוה קטנה שנשארה בתוכי. כבר לא היה לי איכפת מכלום. זאת היתה מין אהבה טירוף. כעבור שנתיים וחצי (מאז המישפט) ברח הרצל. הוא עשה זאת כדי להוכיח

אורית ארביב השבוע, בשפתיהם

מין שמלות ירוקות-מגעולות, שהזכירו בית-משוגעים...

ולזעוק שהוא ח'י-משפע, קיווה שיהיה מישוה בחוץ שיקשיב לו. במשך חוד' שים קיוונו שהאמת תצא לאור. יש תאריך אחד שאני לא יכולה לשכוח — 22.1.82. אז עמדתי כנמל' התעופה ב'גוריון. ראיתי איך שהרצל עולה למטוס. לא ידעתי לאן הוא נוסע. הוא היה בכריחה. חשבתי שלא אראה אותו יותר לעולם. הרגשתי שאיברתי אותו. הרגשתי מה'הזרע! התחלתי להת' געגע עוד לפני שהמטוס המריא. הרצל היה הכל בשבילי. לא ברחתי איתו מהארץ רק מפני שלא רציתי בחיים של בריחה. לי לא היה ממה לברוח. פחדתי להיות נרדפת. פחדתי להיעצר בארץ וזה. גם לא ידעתי לאן הוא נוסע. לא ידעתי אם ארע את השפה שם. אהבתי אותו עד כדי טירוף. הרגשתי שכל עולמי חרב. הכל נראה פיתאום ריק, חסר-תוכן, שחור. אף-אחד לא ידע או אפה אני. נעלמתי למישפתי לארבעה חודשים. הייתי אז בת 19. לא היתה לי אצבא, מכיוון שיש לי פטור — סיבות בריאותיות. ניתקתי כל קשר עם המישפחה.

בפעם הראשונה בחיים שלי הייתי עצורה. הייתי מבוהלת, נפחדת. זרקו אותי למיגרש-הרוסים בירושלים. שיקרו לי: „אבא שלך מת בחקירה!“ הם ידעו שהוא היה חולה לב.

בריחה דרך המיקלחת

א' חרי 15 יום השתחררתי. קראו לי לבוא לבקר את אבא. שהיה עצור בבית-החולים איכילוב. הלכתי אחר-הצהריים לבקר אותו. ראיתי אותו מחובר לכל מיני מכ' שירים, ומלא אנשי-מישרה סביבו. שם עצרו אותי בפעם השנייה. זאת אומרת, באותו היום שבו השתחררתי. בינתיים הגישו כתבי-אישום נגדנו

ליכי וחלוסי-חיי התגשמו. עוד באותו החודש נעצרתי...

זה קרה ביום חורפי בחודש פברואר. עבר עליי הריון קשה. בחודש-הרינוני הראשונים הייתי סגורה בתא במשך 23 שעות ביממה. רק שעה אחת הירשו לי לטייל בחוץ.

בינתיים הכפישו העיתונים בחוץ את אישיותי, רצחו אותי! הפכו אותי מילדה — לאסירה מסוכנת.

התנאים בכלא היו בהתאם לפרסור מים. היתה עליי שמירה כבדה. לאן שהלכתי — נצמדה אליי סוהרת. סגרו אותנו, חנקו אותי, שישה חודשים מבלי להסביר לי למה היחס אליו שונה מאשר לשאר האסירות. כל הנסיונות שלי להוכיח שאני בדיוק ההיפך הגמור ממה שחושבים עליי — עלו בתוהו. הבטן שלי גדלה מיום ליום. הייתי

„לא ברחתי עם הרצל אביטן מהארץ, מפני שלא רציתי בחיים של בריחה... גרתי עם הרצל מאז שהייתי בת 15. היינו ביחד בכל אירופה... הפכו אותי מילדה לאסירה מסוכנת...“

מלטפת אותה שעות, מדברת אל הער' בר שהיה בתוכי ומתחזקת.

הזכות היחידה: חלב

ה' ריון בכלא זה דבר קשה במיוחד. קודם-כל הלבוש. קיבלתי מין שמלות ירוקות-מגעולות, שהזכירו לי בית-משוגעים. זה היה לארנוח, מכוער. האוכל לא-טעים. כל מה שמבקשים לאכול — אין. הזכות היחידה לאסירות בהריון היא שקית-חלב.

על שוד מזויין. זרקו אותנו ל-45 יום נוספים במיגרש-הרוסים ושיחררו אר' תי. הרצל קיבל העמדה לדין. הוא קיבל ביקור-רבית אצל אבא ש' לו, שהיה חולה. גם אבא שלי היה חולה: לב, סוכר, מהדלא.

הוא הגיע לביקור בליוויית סוהרים, וככה ברח להם מתחת לירדים, דרך המיקלחת.

הוא לא ברח אליי. יצרנו קשר מאוחר יותר ואני הגעתי אליו. היינו ביחד בבריחה עד שעלה למטוס ועזב את הארץ. כמה ימים אחרי שעזב את הארץ, גיליתי שאני בהריון. מישאלת-

חודש אחרי

יומנה של אורית ארביב צונר על-ידי שיל' טונות בית-הכלא נווה-התירצה. חלקים אחרים פשוט נעלמו. לכן החלטתי לשאול אותה. החל בשבוע זה על פרקים מעניינים שאינם מופיעים ביומן שנכתב בבית-הכלא: איך מרגישים כש' בורחים (במשך ארבעה חודשים עם אהובה הרצל אביטן); מדוע בחרה להיכנס להריון במ' צבה המסובך; בהיותה אסירה לתקופה די ממו' שכת (שמונה שנים); כשאבי הילד נידון למאסר' עולם; חוויות מהשנים האחרונות; ובעיקר — כיצד היא מתאקלמת בחייה-החופש שלה. מהן תוכניותיה חלומותיה קשייה וכו'.

מאז התחילה ארביב לפרסם את יומנה בהערו' לס' הזר' סיפרה לי התחילו החיים לחייך אליה: אנשים מזיהים אותי ברחוב לפי התמונות (על שערי העולם הזה) מתעניינים מה יהיה בפרק הבא. זה מעניין אותם!

ארביב התחילה לעבוד בערבים כמלצרית.